

Protokoll hållet vid diskussionsföreningens
Första möte i Westerhälens församling
den 6te juli 1890.

§ 1.

Anmälde sig och intogs i föreningen, Jonas Petter Nilsson och Jöns Nilsson, båda från Westerhälen.

§ 2.

Förrättades upprop och voro föreningens medlemmar närvarande, med undantag af Nils Larsson i Hälen, Per Olofsson d. y. i Hälen, Nils Larsson i Backen Olof Olofsson i Backen Anders Ericsson i Backen Olof Thaulund i Klättersåsa Anders Larsson Hälen, Jonas Persson i Rödön Lars Danielsson Hälen 7. Grev. Simon Nilsson i Westerhälen Magnus Larsson Hälen, Jonas Olofsson i Hälen Nyshälsö i Hismora Hemming Persson i Hälen Nils Persson i Hälen samt Olof Jonsson i Hälen.

§ 3.

Justerades det vid föregående möte förda protokollet.

§ 4.

Intecknades genom ordförandens begäran om utträde ur föreningen af Per Olofsson d. y. i Hälen, hvilken beviljades.

§ 5.

Härefter vidtog diskussionen öfver de för detta möte uppställda frågorna af hvilken den första hade följande lydelse: Hvarför frukta alla människor för döden? (af O. Olsson) Frågan inleddes af dess uppställaren Olof Olsson i Westerhälen som sade sig uppställa frågan därför att det är en mycket allvarlig fråga, säkert är att vi alla måste dö, de flesta uträkningar på andra områden kunna slå fel men ej så med döden den kommer säkert för eller sednare. Talaren trodde att alla frukta för döden öfver självmördare frukta för döden men de ha andra gval som öfvervinna denna fruktan.

Orsakerna till denna fruktan äro många, för det första ha vi själfbevaringsinstinkten, så ha vi lifvet efter detta som kan framkalla denna fruktan för dem som tro derpå och ej tycker sig ha lefvt som de borde, äfven för dem som ej tro derpå kan fruktan för döden komma af andra orsaker, till exempel våra anförvänder, som de genom döden lemna för alltid och så vidare.

Pär Jonsson i Westerhälw trodde ej att det är fruktan för döden utan kärleken till lifvet som framkallar denna motvilja för döden, det är en medfött instinkt som förefinnes hos alla djur, medgif dock att en del ^{människor} som sätta tro till helveteslära frukta för döden.

Anders Löfdberg i Hälew tror ej att alla frukta för döden utan det finns till och med de som önska sig döden.

Magnus Larsson i Backen bemötte Löfdbergs yttrande påstod att de människor som utan att vara behäftade med någon sjukdom önskade sig döden var liktydigt med att de hyste själfmordstankar.

Anders Persson i Westerhälw instämde med föregående talare trodde att alla frukta för döden undan- tagandes ^{en} del som i aratal varit behäftade med sjukdom och vet sig aldrig ska bli bättre, kunna hauskas till och med önska sig döden.

Bengtson i Westerhälw trodde att alla frukta de för döden huru simpel de än äro frukta de lika- väl, alla tro de på en lifvande ande och af vissnet hvar denna ande efter döden hamnar frukta de alla för döden. Flera talare instämde.

Olof Nilsson i Westerhälw framhöll att människokärleken i många fall öfvervannit denna fruktan för döden många ha med egen lifsfara räddat sin medmänniska från att drunkna äfven finnes människor hvars pligt ej tillåter fruktan för döden såsom t. ex. sjuksköterskor hvars pligt är att på ett sjukhuse påtyg stå till sist man.

Den egentliga diskussionen öfver denna fråga var härmed i det väsentligaste slut och endes mötet om att den förlida diskussionen skulle få utgöra svaret till någon annan resolution kom man ej.

Derpå öfvergick man till andra frågan så lydande:

Är romanläsning nyttig? (af O. Olsson) Afven denna fråga inleddes af dess uppställare Olof Olsson: Westerkålen hvilken yttrade: I tanken på huru mycket prugar som utgår till anskaffande och läsning af romaner har jag uppen-
ställt denna fråga. Träder man in i ett lärobibliotek för man se att de der liggande romanerna äro mycket nytta af mycket läsning då deremot ett vetenskapligt arbete ligger så godt som ostillet, den nytta romanläsning gör vilke talaren reducerar till — 0. men skadan af denna läsning är betydlig ty de läsas mest af ungdomen, hvars fantasi uppdrifves mer än skäligt är. Många förbrade existenserna ha romaner att tacka därför, man bör därför aldrig förstöra både tid och penningar på sådant utan hellre anskaffa vetenskapliga arbeten.

Anders Persson: Westerkålen vilke helt simpelt besvara frågan med nej, ansåg romanläsning endast som tidsfördrif, men det finnes också nyttigare litte-
ratur att fördrifva tiden med.

Olof Nilsson: Westerkålen kunde ej gå in på att frågan besvarades med nej, Sontliga romaner äro ganska underhållsande och äfven nyttiga man kan åtmin-
stone lära sig svenska i tal och skrift och mycket annat.

Bengtson: Westerkålen instämmer
Jonas Persson: Backen instämmer med Olof Nilsson framhållt att det finnes verklighetsromaner som kunna vara nyttiga, medgif dock att in det fantastiska romaner just ej kunde vara till någon nytta.

Magnus Larsson: Backen trodde romanläsning vara mera skadlig än nyttig. många romaner uppviglar folket gör folket vidskepligt ty många af ungdomen tror hvad de läsa i sina romaner.

Per Persson: Kålen instämmer med Magnus Larsson och framhåller vetenskapliga arbeten hvilka merendels sättas på sidan genom roman-
läsningen.

En mycket liflig diskussion uppstod härpå hvarvid många talare uppträdde och förfäktade sina åsikter, den ena för romanläsningen och

den andra emot utan att komma till någon bestämd resolution hvilken till slut afgjordes genom votering hvilken utföll sålunda: Med 11 röster mot 6 beslöts att frågan skulle besvaras med ja.

Härefter var den egentliga diskussionen för detta möte slut.

§ 6.

Med anledning af en till mötet inkommande anonym fråga af följande lydelse: Hur många möten får en medlem uteställa innan han blir uteställd? beslöts att göra ett tillägg till föreningens stadgar deri tiden bestämdes till ett halft år efter hvilken tid han utstrykes, såvida han ej fört anmäler sig och anhåller att få stå kvar i föreningen.

§ 7.

Inkommande Per Persson i Kälw och Eric Larsson i Kälw i egenskap af frågoupställare hvar sitt förslag till diskussionsämnen för följande möte men beslöt mötet att först behandla ett par bordlagda frågor af följande lydelse: Förlopar man sin personliga frihet genom att ingå i en absolut nykterhetsförening? samt Skulle det vara värdigt att utan kapital och inkomst lemna arbetaren rösträtt? samt derefter de nya i den ordning mötet besluter.

§ 8.

Till Ordförande för nästkommande möte utsågs Hemming Persson i Kälw. Till vice ordförande för samma möte Anders Andersson i Backen.

§ 9.

Till Sekreterare för härpå följande tre möten valdes genom omröstning Olof Nilsson i Westerkälw med 10 röster. Lars Larsson i Backen erhö 8 röster.

§ 10.

Härefter företogs val af skattemästare för efter-

följande kvartal och omvaldes enhälligt Malaren
Jonas Persson i Backen hvilken härvid uppvisade sina
räkenskaper under föregående kvartal. Och befunnos
föreningens inkomster belöpa sig till 12 Kronor 50 öre
föreningens utgifter uppgick till 2 Kronor 59 öre alltså
en behållning af 9 Kronor 91 öre.

§ 11.

Förvärdets val af vaktmästare hvar till utsågs Anders
Lögberg i Väster

§ 12.

Till frågoupställare för derpå följande möte valdes
enhälligt Nils Persson i Väster och Anders
Ericsson i Backen.

§ 13.

Beslöts att nästa möte kommer att hållas Sön-
dagen den 27de juli 1890 kl 4 e.m. hos Smeden
Eric Olof Lögberg i Väster

Dray som ofran.

Olof Olsson
Ordf.

Uppläst och godkändt.
Jonas Persson Backen
Magnus Larsson Backen

O. Granlund
Sekreterare

Protokoll hållet vid diskussionsförening
gen Tystets möte i Hälen Söndagen
den 27 juli 1890.

§ 1.

För rättades upprop och voro föreningens medlemmar närvarande
med undantag af Olof Nilsson i Westerhälén, Anders Pettersson
i Westerhälén, Anders Larsson i ^{Slätteråsen} Hälen, Jonas Persson i Böle,
Per Persson i Hälen, Lars Saniehnson i Hälen, Lars Larsson i Hälen,
A Johansson i Hissmon, Simon Nilsson i Westerhälén,
Simon Orell i Hälen, J. Eren i Backen, A. S. Bengtsson
i Westerhälén, Per Olofsson i Westerhälén, Nils Persson
i Hälen, Jonas Petter Nilsson, samt Jöns Nilsson båda från
Westerhälén.

§ 2.

Erik Larsson i Hälen blef vald till tillfällig sekreterare.

§ 3.

Justerades det vid föregående möte födda protokoll.

§ 4.

Slärefter vidtog diskussion öfver de för detta möte uppställda
frågorna, af hvilka den första hade följande lydelse:

Förlorar man sin personliga frihet genom att ingå i en absolut
nykterhetsförening? (af Anders Larsson.)

Olof Granlund i ^{Slätteråsen} Hälen tyckte att man icke
förlorar sin personliga ^{frihet} genom att ingå i en absolut
nykterhetsförening, ty hvar och en hade rätt
att uttråda ur den, om han ville taga sig ett glas.

Per Larsson i Backen. Om en person ingår i en nykterhets-
förening, så är det ett löfte, som han afgifver för hela
lefnadstiden, så ~~han~~ ^{han} trodde, att om någon ingår i en
sådan förening, så mistade han sin personliga frihet.

Olof Olofsson i Wester-Hälen trodde, att om någon ingår i en absolut
nykterhetsförening, så mistar han sin frihet derigenom, att han icke
hade rättighet att suppa.

Olof Granlund i Slätteråsen utträdde, att det vore en egendomlig
människa som ingå i en sådan förening, om han ville suppa.

Den egentliga diskussionen öfver denna fråga var härmed i det vesantligaste slut, och snades mötet om att den födda diskussionen skulle få utgöra svaret.

2de frågan. Skulle det vara värdigt att utan kapital och inkomst lemna arbetaren rösträtt. (af O. Granlund.)

Frågan inleddes af dess uppställare Olof Granlund i Hättöraström, hvilken yttrade, att det icke vore värdigt att lemna arbetaren rösträtt, ty talaren trodde, att om den infördes, så blefve det åtminstone lika bra.

Per Larsson i Bracken sade, att om allmän rösträtt infördes, så blefve lagstiftningen ändrad: om allmän rösträtt icke infördes, så blefve det en revolution.

Olof Olsson i "Mäster-Hälen" trodde, att om allmän rösträtt infördes, så blefve det andra representanter i kammaren och talaren trodde, att lagarna skulle vinna på allmän rösträtt.

L. Granlund i "Hälen" sade, att hvarje riksdagsledamot icke är förkastande, och talaren trodde, att det icke fins någon enda som vill sätta alla på kaserlistan.

A. Löfdberg i "Hälen" ville, att sträcket åtminstone borde sänkas till 200 kronor.

M. Larsson i Hättöraström ville bemöta A. Löfdberg, då han sade, att sträcket borde sänkas till 200 kronor, tyckte att det icke skulle vara ut vägen att lemna en årlig svensk arbetare utan inkomst rösträtt.

Olof Olsson i "Hälen" sade, att det fanns stora förmågor inom kammaren, och om allmän rösträtt infördes, så var det icke sagt att arbetaren för det skulle invälgas i kammaren.

M. Larsson i Bracken sade, att arbetaren tycktes vara undertryckt, men talaren säger, att en dräng, ^{som} har ända till 2 a 300 kr. per år kan hade åtminstone intet att klaga öfver.

L. Granlund i "Hälen" sade, att om en dräng gifte sig och får barn, hvem vill då se honom till dräng eller henne till friga och hvem vill ha barnen?

L. Larsson i Bracken trodde, att lyckan icke bestore i allmän rösträtt, och då handbrukaren ~~skulle~~ måste ut med pengar till arbetaren, så ansåg talaren att arbetaren icke hade något att klaga öfver.

Den egentliga diskussionen öfver denna fråga var härmed slut, och snades mötet om att den födda diskussionen skulle få

utgåra svaret
3de frågan. Hon kvinnan anses hafva rätt att blifva
likställig med mannen i politiska rättigheter. (af P. Persson)
Olof Olsson i Mester-Hälen yttrade, att det skulle
vara respektabelt, att kvinnan skulle vara likställig med mannen,
ty talaren sade, att om hon fullgör sin plikt i hemmet, så
vore det bra.

L. Larsson i Backen yttrade, att det vore respektabelt, att
ställa kvinnan vid mannen i sådana rättigheter, men kunde
de vara lika kloka som männen, men kvinnan kunde vara
förhindrad i följ af sjukor i hemmet, mannen deremot i följ
af sjukdom.

Den egentliga diskussionen öfver denna fråga var härmed i det
resanligaste slut, och enades mötet om att diskussionen skulle på
utgåra svaret.

4de frågan. Är tobak såsom njutningsmedel för
helsan skadlig. (af Per Persson)

Olof Olsson i Mester-Hälen yttrade, att tobak är för
helsan skadlig just därför, att den innehåller gift.

E. Granlund i Hälen sade, att han lägger sig på söndags-
eftermiddag, tager en pipa rök och njuter då han ser
rökbrinnarna uppstå.

Olof Olsson i Mester-Hälen sade, att tobaken
innehåller ett gift som kallas för nikotin, men talaren trodde,
att rökto bak icke var så farlig, men han trodde att tuggtobak
var värre, därför att handspottar, och det är ganska farligt,
men talaren trodde, att snus var värst farlig.

E. Granlund i Hälen säger, att tobak är farlig, men
tillägger talaren, om en människa inträder i ett besmittat
hus, så skall han kunna rädda sig om han begagnar
tobak, bättre är att då begagna pipan.

Jonas Persson i Backen säger att rökto bak är värst
farlig för helsan, än tuggtobak.

Resolution

icke

Vetenskapsen svarar ja, hvorfor skola vi svara
ja? (af P. Larsson i Backen)

Härefter var den egentliga diskussionen för detta möte slut.

§ 5

Fråguställaren Nils Persson i Hälen var på föregående möte frånvarandes Anders Ersson i Backen i egenskap af fråguställare ¹³⁷ ~~att följa~~ ^{att diskutera} några frågor ~~att följande mötet~~ men beslut mötet att några frågor af följande lydelse först skulle behandlas. 1 fråga. Är en skogslag nödvändig för gemtland (af P. Persson)

2de frågan. Hvilket andes fördelaktigare för en lantbrukare att afla kalvvar eller att köpa kor. (af E. Larsson)

3de frågan. Bora bönderna på vår ort och efter våra förhållanden artingen hafva höst eller vårkor. (af E. Larsson.)

§ 6.

Till Ordförande för nästkommande möte välldes Nils Larsson i Hälen samt till vice ordförande Anders Ersson i Backen.

§ 7.

Besluts att nästa möte kommer att hållas lördagen den 10 Augusti 1890 hos lantbrukaren Jon Persson i Hälen

Dag som ofvan
Hemming Persson
Ordf.

Justeradt
Jonas Nilsson Festerhälen
E. Grålund Hälen

Erik Larsson
tillfällig Sekreterare

Protokoll, fört vid diskussionsföreningen Tyst, möte hos Jon Ericson i Ö. Kålen söndagen den 10 Aug. 1870.

§ 1.

Som både ord. och vice ordförandena voro frånvarande utsågs Hemmansegaren Olof Jonsson i Ö. Kålen att under detta möte leda förhandlingarne.

§ 2.

Lorrättades upprop och voro följ. föreningsmedlemmar frånvarande: Nils Larsson i Ö. Kålen, Eric Larsson i Ö. Kålen, Nils Larsson i Bäcken, Olof Olofsson i Bäcken, Anders Ericson i Nester Kålen, Anders Ericsson i Bäcken, Anders Larsson i Kålen, Jonas Ericson i Böhle Lars Daniellsson i Ö. Kålen, J. Gren i Ö. Kålen, Magnus Årsson i Kålen, Simon Orav i Ö. Kålen, Jonas Olofsson i Ö. Kålen, Per Olsson i N. Kålen, Anders Johansson i Hildmon Lars Larsson i Ö. Kålen, Nils Ericson i Ö. Kålen, Per Jonsson i N. Kålen, Jonas Peter Ericsson och Jons Ericsson begge från Nester Kålen.

§ 3.

Upplästes och justerades det öfver föregående möte förde protokollet.

§ 4.

Utlöstes diskussionen öfver de för detta möte beträdda frågorna, af hvilka den 1^{sta} hade följ. lydelse:

Är en skogslag nödvändig för Jämtland?

frågans uppställare

Per Ericson i Ö. Kålen ansvarede frågan vigligt, men trodde ej att den komme att förorsaka någon lifligare diskussion, hvarföre han yrkade, att man genast borde öfvergå till en fråga. Men man enade ändå om, att frågan borde diskuteras, hvarföre Hemmansegaren Ericsson i Ö. Kålen yttrade, att skogarne äro med säkerhet det bästa, man eger, hvarföre någon åtgärd till deras beskyddande borde vidtagas. För några år sedan hördes visserligen kommunerna derom,

men man kom ej då till något önskat resultat. Olof Olsson i Heterkälen ansåg äfven, att man borde vidtaga någon åtgärd till skogens beskydd. Vi veta, både talaren, att nu för tiden många hemmansägare sälja all sin skog på sina gårdar, och hvilket värde får väl tillmätas skoglösa gårdar, nästan intet. Många generationer åtgå idnan skogen äroo vunit till.

Simon Nilsson i Heterkälen: I synnerhet ungskogen borde man beskydda; men fullväxta träd borde afverkas. Man borde helst bestämma ett visst tumtal, hvarunder man ej finge afverka till afläsa, men naturligtvis till husbehof efter behag.

Ser Larsson i Bäcken sade sig ej vilja tala hvarken för eller emot en skogslag, men trodde sig dock veta, att i synnerhet i fjälltrakterna funnos många träd, som voro fullväxta, men ändock ej uppginge till det i den föreslagna skogslagen uppsgifva tumtalet, och på förhållandet äfven hos oss, såsom på våra mossflödar; på sidans ställen, ansåg han, borde man obhindrat få afverka; äfvenså på sidans ställen, der skogslag härjat, der, som man vet, träden blifva göriga, borde man äfven obhindrat få afverka, likväl i och för hjälpgallering, som flerstället här vidtagas. Än så för i förbyt, att en skogslag komme att ständigt insjippa i den försonliga friheten.

Olof Olsson i H. Kälen ville ha Ser Larsson uppsgifva, det i skogslagen bestämda tumtalet.

Ser Larsson i Bäcken hade för många år sedan hört skogslags^{lyckligt} ~~lyckligt~~ Sverhjelms göra ett inlägg i frågan, hvilket han obetingadt trodde, allvinstund han hört det från en på framstående fräkmän, men hade nu glömt bort det uppsgifva tumtalet.

Hemming Petersson i S. Kälen ville ej vara med om en skogslag sedan som den i Heterbotten; men trodde det dock vara önskvärdt, att begränsa afverkningen till ett visst tumtal.

Carl Granlund i Ö. Kälen sade sig ej ha studerat
Kogslagen. Men ~~trodde~~ han instämde med Heura.
Perstom, på vida Kogslagen kunde regularas på-
skilde efter väns förhållande, så att den ej kom-
me att blifva lilla ifvör alla län, hvilket kunde
medföra visda olägenheter.

Olof Olsson i Wetter Kälen kunde ej förstå, hvilka
olägenheter detta kunde medföra. Beslög att tunn-
lakat bestämdes t. ex. till 8 tum.

Lars Larsson i Bräcken trodde att en Kogslag
komme att medföra olägenheter för enskilda per-
soner, ty om en person hade kommit i besvär-
knipa, och han då hade Kog på Kärl, så gick
felat län afhjelp. men för efterkommande vore
en Kogslag nog bra

Peter Larsson i Bräcken yttrade, att det vore klart
att Kogslagen ej kunde förbjuda afverkning
till kulbehof. Ville ej förstå hvarvid olägenheter
uppkomde för delarne. Trodde ej heller han att den s. k.
Wetterbrunnslagen vore tjenlig för Jämtland. Vidhån
för öfrigt sin föregående påstående, att Kogslagen
vore otjenlig särskildt i fjällstrakterna, det Kogen
i allmänhet vore små.

Olof Olsson i Wetter Kälen berättar, Peter Larssons
påstående deratimma, att han ansåg förhållandet vara
tvärtom, i ty att i fjällstrakterna vore Kogen mycket
nödvig, så att om man der togs en gran, som vore
8 tum i topp, den skulle vara vid roten vara mycket
liten.

Peter Larsson i Bräcken ville ej ingå i något svar-
mål, han endast upprepade, hvad han hört före-
män säga.

Carl Granlund i Ö. Kälen undrade om Olof Olsson
och Peter Larsson menade samma slags mätläggning. Om
Peter Larsson tänkte mät, laget vid toppen, så instämde
han med honom.

Olof Olsson i Wetter Kälen upplyste, att han me-
nade 8 tum vid roten; trodde att det för öfrigt skulle

blifva ganska "qvistigt" än meta en fjäringrans topp
10 à 20 eln. från jorden.

Carl Granlund i Ö. Kälen trodde dock det skulle
gå för sig, fastän det torde blifva ganska svårt,
i huseende till att fjäringrojen i allmänhet vore på
ytterst qvistigt.

Simon Nilsson i Sketes Skien trodde, att det me-
nades 1 fot eller dylikt från jorden, hade aldrig hört,
att man vid skogstälningen menade nått taget vid
i toppen.

Diskussionen var dermed afslutad och man
enades derpå på förslag af Carl Granlund, att den
förda diskussionen skulle få utgöra svaret.

2da frågan lydde: hvilket anses fördelakti-
gare för en lantbrukare, att afslå Kalffvar
eller att köpa kor? (af Eric Nilsson i Ö. Kälen)

Den frågas uppställare ej var närvarande, så begärdes
ordet af Carl Granlund i Ö. Kälen, hvilken uppsmanade
de närvarande lantbrukarne att först yttra sig i frågan.
Ordf. Hof Nilsson i Ö. Kälen anser det bättre att upp-
föra kalffvar, om man egde en god ras, emedan man
sjelf de bättre kunde göra sine val; om man kö-
per sig en ko, får man i allmänhet endast
urval, ty den som skall sälja, säljer i allmän-
het den sämsta.

Lars Larsson i Bäcken trodde det ej vara
gode att bestämma, hvilket vore bättre. Om
korna vore billiga t. el. 30 Kronor per stycke, så
vore det bättre att köpa kor, men i motsatt
fall om korna vore dyra, anser han det råd-
ligare att afslå kalffvar sjelf.

Per Nilsson i Ö. Kälen anser det bättre att
sjelf afslå sina kalffvar, ty om alla skulle kom-
ma på den idén att köpa sina kor, hvort
skulle det till sist landa? Om helt kort
tid miste det ju uppstå alldeles brist på
kor.

Skogsbjörns hade tänkt sig, att alla borde upp-
föda kalffvar efter behög, men om korna skulle
blija dyra, borde man afla flera för att sälja
dem.

Carl Granlund yttrade, att det vore ganska
svårt att bestämma, hvilket vore bättre, utan tvivel
att det till stor del berodde på tiderna. Likväl
framhöll han som sin åsigt, att man vore säkrare
att få goda kor, om man aflade dem själva, ty
om man uppfofde en afkomma efter en god ko
och god tjur väl, så hade man all anledning för-
moda, att det med tiden skulle blija ett godt djur.

Simon Nilsson i Hetta skålen framhöll att det, för att
erhålla en god ko, fördrades två kor, nämligen att kalff-
ven är för det 1^{sta} fallet efter en god ko, 2da fallet
efter en god tjur, 3de att den erhåller god skötsel.

Stranhäll vidare påson önskvärdt, att de, som ligga
afhängigt från något mejeri och ej skan på något
fördelaktigare sätt sälja sin mjölk, borde mera
uppfofda kalffvar, hvaremat de, som ligga i närheten
af mejerierna, borde kanske helde köpa sina kor.

Anders Andersson i Stäcken ensig, att det ätgär
för lång tid, innan man får någon afkastning af sin
djur, om man skall uppfofda dem själv.

Olof Oldson i Hetta skålen framhöll att för jordbrukaren
vore det fördelaktigare att uppfofda sina kalffvar
sjelf, ty om han skulle köpa sina kor, fördrades
direkt prunningar, och vidare vore det på yttrret osäkert,
hurdan de vore, nämligen som mjölkkor betraktade.

Lars Larsson i Stäcken framhöll ännu en gång, att
det i dessa tider vore bättre köpa kor, än att
afla dem sjelf.

Peter Larsson i Stäcken ensig att det i begge fallen
fördrades att vara förståeligare, men det idunn
högre grad i fråga om att köpa kor, men gjorde
man det, så vore det då nog mera ekonomiskt
att köpa kor, ty man vore ju då absolut säker
om att erhålla utmärkta fädan.

St. Bengtsson i Westeröskålen förordade att köpa kor såsom varande billigare, ty enligt den beräkning, han gjorde, i entlighet med den ransom en Kalf borde erhålla, så skulle ^{en} griga komma att kosta cirka 200 Kronor.

Carl Granlund i Ö. Skålen framhåll ännu en gång, att det, vare mycket svårt bestämma, hvilket var bäst. Det fördrades i båda faller att det skulle ske med urskilning. Stramhåll vidare, att kor, som äro till salu, i allmänhet äro från början sämre födda och således sämre sidana; förnekade ej, att det kunde finnas goda kor äfven till salu, men då fördrades, såsom han förut sagt, urskilning vid köpet.

Lars Järsson i Backen trodde ej att man, stral Kalfven var född bestående om den skulle säljas eller ej, utän trodde fastare, att man födde alla Kalfrar lika, för samma ställe naturligtvis. Stramhåll vidare, att om det inträffade ett misshäligt is, så måtte man säga det, man fick, äfven om det var den bästa kon.

Carl Granlund i Ö. Skålen förfäktade sin förut gjorda påstående. Tillade äfven, att endast de större jordägare i Rödön Sverige kunde föda sina Kalfrar utan den ransom, som Bengtsson i Ö. Skålen föreslagit. Trodde att det i Jämtland alldeles bestods Kalfrarne, ett sådant underhåll.

Olof Olsson i Westeröskålen bemötte äfven Carl Granlunds påstående, att man skulle från början bestämma om Kalfrarne skulle som fullväxt säljas eller ej. Stramhåll vidare, att den från början deligt födda ändock kunde som fullväxt blifva ett godt djur.

Lars Järsson i Backen uppträdde ännu en gång och förfäktade sina förut uttalade åsigt i frågan, tillägande att äfven den från början väl födde Kalfrarne kunde ändock bli ett dåligt djur.

Carl Granlund i Ö. Skålen uppträdde återigen och

benötte det mot hans påstående af Prof. Plehn gjorda
invändandet, — hvarefter den långvariga diskus-
sionen ändtligen förklarades avslutad, och på förslag
äfvän nu af Carl Granlund skulle den
den förda diskussionen få utgöra koret.

Den 3de frågan, som lydde:
Röda bönderna på vår ort och efter våra
förhållanden af tingen hafva kött-ell. värkor?
utspann sig en heli kort och mindre liflig diskussion,
hvarför här görs en helt kort sammandrag af den
förda diskussionen och ej särskildt specificeras hvarje
talares yttrande, hvilket troligen bort göras,
dessa dels för att ej få protokollet allt för långt
och trötta, dels äfvän därför att den förda
diskussionen var mindre intressant och innehållsrik.
Största delen syntes hafva den säs åsigten, att man
borde hafva hälften af hvardera, dels därför
att man då hade ungefär lika mjölkutgång
äret om, dels framhölls äfvän att man då ej
behöfde på en gång uppsfoda hela mängden
af det bättre kött, hvilket vore en fördel. An-
dra åtos ansig det fördelaktigare att hafva vär-
kor, dels för sådana som hade gode kött, dels
för dem som ha mindre tillgång på kött, dels åtos
äfvän för dem som skola ha sina kor i fjäret.
Utsatton framhöll en att man borde ha mera
körtkor, därför att sådana stå i högre pris,
om man skulle vilja sälja dem. Detta var
ungefärliga innehållet af diskussionen, hvilket
äfvän skulle säs vanligt få utgöra koret.

4te frågan heds sig. lydelse:

Hvilket lönar sig bättre att uppfoda
unghästar eller mjölk-kor? (Prof. Plehn: Hästar)
Ellen som frågans upptällare var frånvarande, begärdes ord af
Carl Granlund i Ö. talen, hvilket trodde sig ej vara
i stånd att bedöma, hvilket vore bättre. Slutlig drak
att det borde lönar sig uppfoda hästar, u. b. att det

skedde med urskilning, ty man borde förtrödesvis afse stora hästar, allvinstund små hästar äro nu för tiden mera trögvalda och stå i ett mycket lägre pris än stora hästar.

Olof Olsson i Wester Skålen trodde, att det berodde på lokala förhållanden. För sidana, som bo invid mejerierna, lönade det sig bättre att stå sig på köfvet. Men för sidana, som bo aflägsset från mejerierna, lönade det sig nog att afse hästar, isynnerhet om man gjorde det med urskilning, så att man erhöle utmärkta djur. Men för mindre jordbrukare lönade det sig i alla händelser icke.

Jonas Stenbom i Stäcken instämde, tilläggande att det fördrödes längre tid innan hästen betalade sig, än hvad fauet var med kon.

Pers Stenbom i Stäcken invände mot Carl Granlund's yttrande, att det ej var storleken, som bestämde salbarheten, ty, sade han, en stor, skranglig och felaktig häst var trögvaldare än en liten, felfri häst; trodde vidare, att det berodde på konjunkturerna, hvilket var bättre.

Hemming Stenbom i Ö. Skålen framhöll att för våra förhållanden var bättre att stå sig på köfvet, men ville ej heller förkasta hästafveln, ty ende man en god stö, borde man irligen hafva det drögligt i all synnerhet om då man har så god tillgång på utmärkta beskääare. Helt importerat irligen flera stycken hingstar af skilda racer, t. ex. arlanderhästar, hvilka sägas ha så påskildt för våra jaul jämtstom.

Carl Granlund i Ö. Skålen ville ha Stenbom i Stäcken upplysa, hvarför det var en nödvändig betingelse, att de stora hästarna skulle vara skrangliga och felfaktiga, men de små skulle vara felfria.

Olof Olsson i Wester Skålen trodde ej att salbarheten berodde på storleken, utan trodde tvärtom att inom Jemtland de små hästarna var lika salbara; ville för öfrigt ha Stenbom säga sig för stora hästar.

framhåll vidare, att man ej borde blanda ras, utan
hålla sig till jämtkärnarna, ty han hade en gång hört
en fackman säga, att det ej vore bra.

Carl Granlund i Ö. Kälen visste nog att för Jämtland
vore de små hästarna lika tjenliga, men han hade dock
hört, att de stora hästarna såldes till Rönneberga.
Widhän, att de stora hästarna hade förtjänat.

Lars Larsson i Stäcken vidhän afven sin frätsande.
Anders Torgberg i Ö. Kälen upplyste att det ej hörde
sin fråga; trodde att de vore bättre af en mjälkko.

Eric Olsson i Ö. Kälen ansåg det onödigt ^{för} flera
hästar, än man behöfde.

Pet Larsson i Stäcken framhän, att det nog vore re-
skabelt att afva hästar, men som man numera allt mera
örjar bli sig på koafvel, så komma nog hästarna
att i framtiden bli en dyra, hvarför det torde vore
rådligt af en båda slygen.

Diskussionen skues utgjörn slut.

§ 5.

Den ordförande för fög. möte valdes Simon Ericsson i Kälen
samt till vice ordf. Anders Ericsson i Stäcken.

§ 6.

Den fräguppställare omvaldes Eric Ericsson i Ö. Kälen samt
omvaldes Anders Ericsson i Stäcken.

§ 7.

Öfvelts en möta möte skues hucus Söndagen den 24 Aug.
kl. 4 e. m. 1870 hos Anders Ericsson i Ö. Kälen.

Wid afgörandet af mötesplatsen, förde Carl Granlund samtalen
till omvärldheten af en vintertiden hafva en fast lokal, hvar
vid Hemming Ericsson i Ö. Kälen utbjöd kostnadsfri lokal hos
sig för vintern. Carl Granlund, vår gode förspråkare, tåk
kade i de öfriges vägnar för det vänliga erbjudet, hvarjens
te han erbjöd en berättighet efter vår klens kassa. Ericsson
ges erkännande, hvarom vidare sedan skues bestämd.

Dag som ofvan

Anders Ericsson
ordf.
Justeras:
Carl Granlund
Anders Ericsson

Anders Ericsson
Sekreterare